

Sinahi prinesete dva velika, železna ražnja. Ko zaziya, dregne ena z ene, druga z druge strani, dokler ne skoči Medveduhar iz zobu. Šele tedaj se ga sejalec zopet spomni in mu reče:

„Glej ga kleka, kam se je skrila; malo je manjkalo, da te nisem pogoltnil!“

Nato sedejo za mizo večerjat in se začno pogovarjati o tem in onem. Medveduhar vpraša domačina, kaj da ima samo oni zob pokvarjen. A domačin mu začne pripovedovati tako-le:

„Nekoč nas je šlo kakih deset s tridesetimi konji v Dubrovnik po sol. Ko tako gremo, pridemo do ovčje pastirice, ki nas vpraša, kam gremo. Mi rečemo, da gremo v Dubrovnik po sol, a ona reče:

„Čemu se mučite tako daleč? Lej, tu v košari imam malo soli, ki mi je preostala, ko sem molzla ovce. Mislim, da boste imeli vsi dovolj.“

In tako se pogodimo tam z njo. Ona sname z roke košaro, a mi s konj svoje vreče, pa polni in meri, dokler niso bile polne vse vreče za vseh trideset konj.

Ko je plačano, se vrnemo. To je bilo na jesen, in vreme je bilo še precej lepo; ali nekega dne na večer, ko smo bili ravno vrh Čmernege brda, se nekaj naoblači, pa pritisne sneg s severnim vetrom, da zamete nas in konje. Med tem se na našo nesrečo še popolnoma stemni, da smo blodili kar tako semintja, dokler ne naleti eden izmed nas slučajno na pečino in pokliče:

„Sem pojdite, bratje! Lejte suhote!“

Nato mi seveda drug za drugim tja, dokler nismo bili vsi notri in dokler ne zvlčemo za seboj vseh trideset konj. Pa raztovorimo konje in zakurimo ter prenočimo kot pod pošteno streho. Ko napoči jutro, smo imeli kaj gledati: vsi smo bili v človeški lobanji, ki je ležala med nekimi vinogradi. Dokler smo se še čudili temu in tovorili konje, pride čuvaj onih vinogradov, pa vzame lobanjo z nami vred, jo dene v pračo, zavilhti nekolikokrat nad glavo in jo vrže črez vinograd med vrabce, da bi jih prepodil. Ko priletimo na neki hrib, sem si pokvaril ta zob.“

In konec koncev?

Vsa čast takemu klobasanju, verjame naj pa tisti, kdor more.

Pomladni pozdrav.

*Radóst pomlaja nam obraz,
in sreče dih nam srce greje,
ko skozi polzelene veje
pomlad šumlja pozdrav do nas!*

*Pozdravlja naše mlade dni
in v sladkih glasih nam šepeče:
„Glej, v dobi pomladanske sreče
jesensko klasje nam zori!“*

Bogomila.

